Ô mon arbre de Judée, le Pourpre !	ارغوان (ه ا سایه)
Toi, ma branche consanguine séparée de moi	ارغوان، شاخه ی هم خون جدا مانده ی من
De quelle couleur est ton ciel à ce jour ?	آسمان تو چه رنگ ست امروز ؟
Est-il ensoleillé ou encore couvert ?	آفتابی ست هوا , یا گرفته ست هنوز ؟
Quant à moi, dans ce coin hors du monde	من درین گوشه که از دنیا بیرون ست ,
Aucun ciel au-dessus de ma tête. Aucune nouvelle du printemps	آسمانی به سرم نیست ، از بهاران خبرم نیست
Entouré de murs.	آنچه می بینم دیوار است
Quand j'inspire cette barrière noire est si proche	آه این سخت سیاه آنچنان نزدیک ست
Qu'elle me renvoie mon souffle	که چو بر می کشم از سینه نفس ، نفسم را بر می گرداند
La route est tellement barrée que l'envol du regard ne dépasse pas un pas	ره چنان بسته که پرواز نگه ، در همین یک قدمی می ماند
La faible lueur d'une lanterne abattue est la conteuse de la nuit obscure	کور سویی ز چراغی رنجور ، قصه پرداز شب ظلمانی ست
Je suffoque ici même l'air est emprisonné	نفسم می گیرد ، که هوا هم اینجا زندانی ست
Tout ce qui est autour de moi a pâli	هر چه با من اینجا ست ، رنگ رخ باخته است
Le moindre rayon de soleil n'a jamais traversé	آفتابی هرگز گوشه ی چشمی هم
ce cagibi délaissé	بر فراموشی این دخمه نیانداخته است
Dans ce coin silencieux et oublié Où de son souffle froid toute bougie est éteinte	اندرین گوشه ی خاموش فراموش شده ، کز دم سردش هر شمعی خاموش شده
Un souvenir coloré me fait pleurer	یاد رنگینی در خاطر من گریه می انگیزد
Mon arbre est là-bas seul il sanglote	ارغوانم آنجاست ، ارغوانم تنهاست ، ارغوانم دارد می گرید
À l'instar de mon cœur pleurant des larmes de sang	چون دل من که چنین خون آلود ، هر دم از دیده فرو می ریزد
Ô le Pourpre ! Griffes sanglantes sorties de la terre Conjure le matin qui se lève	ارغوان پنجه ی خونین زمین، دامن صبح بگیر
Et demande aux éclaireurs galopants du soleil	وز سواران خرامنده ی خورشید بپرس
Quand traverseront-ils enfin cette vallée du chagrin !	کی برین دره غم می گذرند ؟
Ô mon arbre grappe de sang	ارغوان ، خوشه ی خون
Le matin lorsque face à la fenêtre entrouverte de l'aube Les colombes commencent leur vacarme	بامدادان که کبوترها ، بر لب پنجره ی باز سحر غلغله می آغازند
Porte mon âme ensanglanté Pour voir le point d'envol !	جان گلرنگ مرا ، بر سر دست بگیر ، به تماشاگه پرواز ببر
Dépêche-toi, les compagnons du vol S'inquiètent des souffrances de leur ami	آه بشتاب که هم پروازان ، نگران غم هم پروازند
Ô mon arbre pourpre étendard rouge du printemps	ارغوان ، بیرق گلگون بهار
Reste pour toujours hissé !	تو بر افراشته باش
Tu es mon poème qui saigne Raconte le souvenir éclatant de mes camarades	شعر خون بار منی ، یاد رنگین رفیقانم را بر زبان داشته باش
Chante ma chanson que je n'ai pas pu chanter,	تو بخوان نغمه نا خوانده ی من
Ô ma branche consanguine séparée de moi !	ارغوان ، شاخه ی هم خون جدا مانده من